

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

אהני כתיבה לגירעון. וא"ת היכי משמע לומר מה שכתב לו תשלומין דלית ליה עלי כל קבל דיכי שיהא מהני לשומטו מע"ג בניו שיהא טועה המקשה לומר שלך כתב לו קן ויש לומר דהכי משמע ליה למקשה תשלומין דלית ליה עלי לא מכח תחילת המלוה שכבר נפרעת נזמינת המשכון כפי הקנייתו לך והשאלתו לי ועל שיהא ע"ז יש לך תשלומין ועליו וע"כ מקשה למה לריך לכמוז לו כך כדי לשומטו מע"ג בניו בלאו הכי נמי הוא שומטו דממילא קני ליה המשכון ואפילו לא יקנה לו הלוה וא"ת וכוון האם לא כתב לו הוא פטור מן הגירעון א"כ מזה הוא שלא יקחמו והיאלץ הוא מותר על ידי כתיבה זו וי"ל שמדעתו מקשה לו הלוה לפי שחזירו לו ימים רבים וכוון שמקשה לו אינן עוד צידו בתורת השבט העבוי אלא בתורת שאלה א"כ רצון הוא לתקון שיכתוב כדי שלא ימנע המלוה מלהחזיר כמו שמקן הלל פרוצול לפי שראה שהיו נמנעים מלהלוות (נשיבתי פ"י מ"ג):

סבר רב כהנא לבימר מנכה ליה כחשא דארעא. ומתני דקמי אומדן כמה היטה ראייה ליעשות גבי מקבל שדה והוציאה היינו בר מכתש דארעא א"כ הכא דוקא גבי שומשמי דמכשוי יתר סבר דמנכה לו ואפילו מאן דחייש למתש גופא דב' הכוס (נ"ק דף ע"ג.) הכא מודה לרב אשי דלא חיישינן: **האי** עיסקא פלגא מלוה ופלא פקדון. ומתני דלחיהו נשך (לגיל דף ס"ה.) דלון פשוטין תמני למחזית שבר אל"כ נתון כו' לא שמעינן דהוה פלגא מלוה ופלגא פקדון דה"ל טעמי מפלגא פקדון הוה ואפ"ה צעי שבר עמלו כיון דליכא פרי מילתי פקדון: **דלא** משיהי ביה שברא. ששמואלא מפסיד המלוה שאין קקן שלו קיים ואין לו על מה לסמוך: הני

אהני כתיבה לגירעון. השטר מועיל לפחות דמיו. אם יפחמו דמי המשכון שנשתמש בו הלוה יפרע משאר נכסיו ככל הכתוב בשטר: **מקום שנהגו לעשות כתובה מלוה.** שלל מה שכתוב בשטר כתובה ודין דמזינא דהנעלה ליה מצי נשא לבית בעלה וכו' נפרעת ממנו כשנתארמלה או נתגרשה כדרך שבעל חוב נפרע ככל הכתוב בשטר מלוה כגון שנתנונן בה כמו שאנו כותבין אחריות דנא קבילת עלאי: **גובה מלוה.** בעל גובה מאזי הבת כל מה שכתוב בכתובתה כחילו הלוהו: **מקום שנהגו לכפול.** לשום את מה שמנסת לו כפליים דמיו בשביל כבוד ולכתוב כפליים בכתובתה וכהיא יולאה ליה נפרעת אלא החזי: **גובה.** החתן מחמיו מחאה: **מגבי שחא.** כל מה שהיה כתוב וכופל היה גובה מאזי הבת: הא דקני מיניה. מאזי הבת: **ההוא דאמר לו.** מלוה מחמת מיתה היה: (א) **שלל רב אחא כו.** האי לכתובת אכתובה קאי או אגזינינא מקום שנהגו לכפול היה: **הכו לה ארבע מאה.** קאמר שיכתבו אותן ממני מזה בכתובתה או ד' מאה דכתובה קאמר דליוון מאתים לגבייה: **אי אמר לכתובה.** לגזינינא קאמר: **ואי אמר בכתובה.** לכתוב לה בשטר כתובה קאמר: **לא גוים.** אינו מקבל עליו דבר גזומא אלא כמשפט ולאו אסמכתא היא דהכי אפסדיה: **דקביל ארעא לשומשמי.** קבלנות היטה לזרעה שומשמי והן יקרו מן החטין ומכשוי פקדון יתר מן החטין: **ועבדה חטין כשומשמי.** הללו זריעמו ואף החטין הוקרו ונמלא שלל הפסיד בעל הבית צמה ששינה זה ושמתכר כחש הקרקע שהיה נכחש כשומשמי יתר מן החטין: **מנכה ליה.** בעל הקרקע מחלקו דמי כחשא דארעא מה שהיטה מכתש את היה זרעה שומשמי יתר מזרעה חטין ולא יטול זה חטין שיעור שומשמי שהרי לא הכחישה כל כך מחמת החטין: **אמר ליה אמרי אינשי כחש ארעא כו.** כלומר היה לו לזרוע שומשמי אפילו היטה מכתש קרקע יתר ולא יכחש מרה לטול עכשיו פחות וירעז הוא וציתו: **טפי שומשמי.** הוקרו החטין והלחמה אותה שנה זריעת חטין יתר משל שומשמי: **יחיב ליה.** בעל הקרקע מנכה לו מחכירתו ולא יטול אלא כדי שיעור דמי שומשמי שהיא ראויה להעשות לפי שזה גרם זה השבח: **האי עיסקא פלגא מלוה**

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

(א) (מספתא דלכותות פ"ד.) (ב) (ע"י מ"ס חנוכות מד: ד"ה לזמון.) (ג) (לעיל פ"ב.) (ד) (לעיל ע"א.) (ה) (למקן קט.) (ו) (ב"ב פ"א.) (ז) (רש"י מ"ז.) (ח) (בדפוסו הגי' עליו.)

הגהות הב"ח

(א) (ה"ש ד"ה שלם וד"ה חזי עיסקא וכו' וישלמו תחילה מילה וכו' דהיינו ה' דינרים דדינר כסף ש' מעות הרי פסקא דמלוה לילי ומינת פשיטי יתן נמקן.)

מוסף רש"י

אסמכתא. הנחת בחמא שאלם מצינתי את חבירי למקון עליו שאם לא יקיים מלאו ימן קך וכו' וע"כ חז. היינו דבר דלמי נתון לו מדעתו, אלא סומך על דבר שאינו דקור, שהוא יטול לנכח ויעממי שמתקין אותו (מהדורין כ"ד.) המצוי לחבירו דבר על מנת שיעשה דבר לעמיר וסומך בלבו בשעת התנאי שיוכל לקיים הדבר כשיגיע זמן וכשיגיע הזמן ואם ולא יוכל לקיים ורשמיים ב"ב פס"ח.) לא קניא. ואינו נתפס במלוה ולא יפסיד בכך (שם.) אם אובד. אעשה כורה, ולא אעביר. ולא אעשה בה פעולה הלאויה לה וע"כ ק"ל. האי עיסקא. דיהיב איש לחבירו למחזית שבר, פלגא מלוה ופלגא פקדון. פלגא הוה מלוה להחזיר בכתובתה המקבל דהיינו אותו חזי שנטול ממנו הריחא ופלגא הוה פקדון גבוי ואינו חייב בחטיומו דרך פלגא דקסקיל ממנה מפסיד רוחא (ורש"י ב"ב ע"ג.) דניחא ליה ללוה וניחא ליה למלוה. דאיכא קמא אחריית על זה וקמא על זה, ולא נגזר או אבד הכל אין האחד מפסיד הכל אלא צ"ח שיהיה והלכך כיון דקמא דמלחא קן הוא דפלגא הוה מלוה גביה, דרך הנותן לקבל עליו מרי מילתי בהפסד, האול וסקיל פלגא בנאגר, כי היכי דלא להו צינת מאי דערב מקבל פלגא דפקדון ממש פלגא דמלוה שהלוהו דמאי דמקבל נותן אחריות עליו טפי מפלגא הוה שבר למקבל בשביל טריחא דקטרות פלגא פקדון, או פלגא יקבל הנותן בהפסד ותלחא בנאגר ומקבל יטול מרי מילתי. דהאי דקסקיל רוחא טפי מפלגא הוה שבר טריחא ואין כאן צינת. ודכי מפסד בחזרו נשך (שם.)

המקבל שדה מחבירו

פרק תשיעי בבא מציעא

קה.

עין משפט
גר מצוה

(א) ע"י מ"ס גיטין פ"א הל' ד"ה (שם פ"א) ע"י ע"י פ"ג (א) ע"י לקבל יב"ד.

תורה אור השלם

1 ובעתים יהם רבים ועמדו על מלך הנגב ובני פריצי עמך וישאו להעמיד חזון ונבשלו: דניאל י"א י"ד
2 והוליד בן פריץ שפך דם ויגשה אה מאהד מאלה: יחזקאל י"ח י' יב"ד.

הגהות הב"ח

(א) גמ' הוא דמעבד אי כ"ל וא"ל ו' נמחק: (ב) ר"ש ד"ה אמן וכו' שמכחישים כ"ל:

טרי עיסקי וחד שטרט פסידא דלוה. קבל היום ממנו זמנה ולמחר זמנה וכתב שטר על מאתים הפסיד הלוח כמנה דפרישית שאל יהא הפסד צוה ושכר צוה לא יחסנו כל אחד לבדו אלא השכר ימלא הקרן תחילה ואח"כ יחלוקו המותר. ואם כתב ב' שטרות כמשפט

הזה מחשב הפסד של זה לבד והשכר של זה לבד וקבל הענלים עליו בהפסד החלי ובשכר השליש. וענה טונה קמ"ל רבא דבמד עיסקא נכחוב חד שטרט וכתבי עסקי נכחוב ב' שטרי ויהא הדבר שקול: ולא מלי למימר ליה. לבמד דמלייה: דרי מהאיך פסידא קמא כהדאי. וקבל עלך חיי הפסד ובשכר טול שליט ונמלאת פוחת מן הקרן: דא"ל להכי ערסא ומליי וכו'. דמדלח אודעתן מעיקרא נכלס היית דבדכ ואדעתא דמליי קרנא ערסא: כי טרי דעבד עיסקא שדדי עיסקא ורווח. שני קבלני שדדי עיסקא זמנעל הבית בשותפות שימכרוהו ויסקרו זמנות עד זמן פלוני ויחלקו ביניהם ביין זמנא כמשפט ונשתמשו מלי הזמן ונשתכרו: דמעבד. עליה עד שיגיע הזמן שקבעו לבעיה"כ שיחשו לו את שלו והמותר יחלוקו: אי אמר ליה ניפלוג רווחא. השתא מפרש ואולי מ"ט אית ליה דניעבד אי א"ל האי פלוג רווחא והקרן יתפוס עדיין להרויח בו עד הזמן מלי א"ל אידך רווחא לקרנא משמעבד שמה בסמורה שנעשה עוד נפסיד ונריך שיהא הרויח קיים להשתכר בו עוד כדי למלאות הקרן: ואי אמר ניפלוג. תרוייהו מלי א"ל עיסקא לדידי משמעבד ואם ניפלוג שמה אני אפסיד בסמורה שאקנה שהרי קבלתי אני להתעסק בה עד אחר הזמן ואם אפסיד שמה חלק השני ישמכר וימלא חסרון ואני יחד קבלנו ונשתעבדו החלקים זה לזה: **מתנאי** ולא רבא לנגש. התבואה: **אמן לך חבירך**. כך וכך כורין שפסקמי עמך ומה איכפת לך אם יחסר חלקי שהעשנים (א) מכחישים העשנים אין זה אלא עלי: **אין שומעין** לו. והא לימא אלא בחכרנותא דאי בקבלנותא פשיטא מי מלי א"ל מאי איכפת לך: **גמ'** ואי א"ל כריבנא וכו'. השתא מפרש אמאי אין שומעין

הני בי טרי דקבלו עיסקא בהדי הדדי. מאלס אחד וא"ת ואמאי נקט כתי האי גוונא ולא נקט האי מאן דקביל עיסקא מחבריה וי"ל לפי שהמקבל יכול לחזור קודם הזמן ולומר לא אטרה עוד ואטול מה שיגיע לידי עד הנה דפועל יכול לחזור אפילו בחלי היום

אבל בעל העיסקא יכול להיות שאין יכול לחזור שהרי פלגא הוה מלוה ציד המקבל וגם פלגא דפקדון נתן לו זכות והשליטו להשתכר בו עד הזמן וזה לא היה שום חידוש להשיענו דמעבד המקבל דטעם פשוט כדפרישית ולהכי לא נקט כתי האי גוונא: **מזלא** דבי טרי עדיף. צוולה הוה מלי למימר צוה הכי אלא דעדיפא מנייה קאמר צוה: **ר"ח גרים** מהאי גיסא או מהאי גיסא. פירוש כדי להעמיד לך הרחב שלמטה שאלו אין לריך תבואה כל כך שדנדר מועט עומד ואינו נופל או מהאי גיסא של מעלה שאינו רחב שאלו לריך תבואה הרבה ופשיט ליה מדקאמר כל שאין כונס שלו רואה פני חמה דהיינו לך הרחב שיש צו בית קיבול קמא לקבל תבואה: כל

שיכול לומר לו למחר אתה יוצא ממנה ומעלת לפני עשבים: **גמ'** דאי א"ל לבתר הכי כריבנא לה אמר ליה חמי מעלייתא בעינא ואי א"ל זבינא לך חמי משוקא א"ל חמי דארעאי בעינא ואי א"ל מנכישנא לך שיעור מנתך א"ל קא מגנסבת דם רע לארעאי והתנן מפני שמעלת לפני עשבים אלא משום דא"ל בורא דנפל גמ': **מתנאי** המקבל שדה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב למפל בה א"ר יהודה מאי קצבה בכרי אלא אם יש בה כדי נפילה: **גמ'** ת"ר יהמקבל שדה מחבירו ולא עשתה אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב למפל בה שכך כותב לו אנא אוקים ואניד ואזרע ואחצוד ואעמר ואדוש ואידי ואוקים כריא קדמך ותיתי אנת ותישול פלגא ואנא בעמלי ובנפקות ידי פלגא וכמה כדי להעמיד בה כרי א"ר יוסי בר' חנינא כדי שתעמוד בו הרחת איבעיא להו רחת היוצא מהאי גיסא להאי גיסא מאי ת"ש א"ר אבהו לדידי מפרשא לי מיניה דר' יוסי בר' חנינא כל שאין כונס שלו רואה פני החמה איתמר לוי אמר שלש סאין דבי רבי ינאי אמרי יסאתים אמר ר"ל סאתים שאמרו יחון מן ההוצאה תנן התם פריצי זיתים וענבים ב"ש מטמאין וב"ה ימטהרין מאי פריצי זיתים אמר רב הונא רשעי זיתים אמר רב יוסף ומאי קראה [ובני] פריצי עמך ינשאו להעמיד חזון ונכשלו ר"ג בר יצחק אמר מהכא והוליד בן פריץ שופך דם וכמה פריצי זיתים ר' אלעזר אמר בארבעת קבין לקורה דבי ר' ינאי אמרי סאתים לקורה ולא פליגי הא באתרא דמעייילי כורא באוללא הא באתרא דמעייילי תלתא כורין באוללא תנו רבנן עלו

בה א מ"י פ"ז מהלכות שלחן ושופין הלכה ב סג ע"י פ"ג טו"ע י"ד ס"י קטו טע"ף ל: בו ב טו"ע ע"ש פ"ט טע"ף ל: בו ג ד מ"י פ"ח מהלכות שטרות הלכה ח סג ע"י פ"ג טו"ע ח"מ ס"י טכ טע"ף ד: בה ה ו ז מ"י ט"ז מהלכה יב סג ע"ש טו"ע ח"מ ס"י שבת טע"ף א: בה ח ט מ"י פ"ח מהלכות טומאת אוכלין הלכה יב:

לעזרי רש"י

פליא [פליא] י"ה (כלומר כף שטוחה בעלתירית ארוכה). פלד"ין [פלד"ין] י"ה כלי הקת. ש"ק. כמות ענבים או זיתים שהיו מניחים בבית אחת תחת המכבש.

על

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

קו.

עין משפט
גר מצוה

(א) ערכין בט: [ע"ש],
(ב) לעיל לג' לקמן קטו,
(ג) ערכין כה: (ד) לעיל
מא: [ע"ש] גג: (ה) ס"א
(ו) ענינים כה: (ז) ס"א
אילו רש"ל.

הגהות הב"ח

(א) ג' אכל היכא דליכא
תבואה סלקא: (ב) רש"י
ד"ה הא אכיל וכו' דידה
גמ' ספ"ד ואמ"כ מ"ה
סלקא ליה: (ג) רוב
ד"ה אכל וכו' דאי אמרת
בשלמא דמכת מדינה:
(ד) בא"ד כי אישתדוף
רוכא: (ה) ד"ה מתיב וכו'
רוח גבורה כל"ל וכו'
ו' נמקט:

מוסף רש"י

אינו עולה לו מן
המגין. השני שנים, דהא
שני תבואות כתיב, שני
שנים הראוין לתבואה
תסבה ביד לוקח וירכוש
כס: אפקעתא דמלכא
היא. מלת המלך ויכיר
ד. דמתין עזר דובי
בקרנייה. ר' תימל בן
דוסא הו' ליה הך עין,
אמר ליה קא מפסדן עין
(שדח) אמר לי קא מפסדן
ויכלניה דובי (דובים חאכס)
בדיות) ואי לא כל חדא
ותדא מתיב לאורחא דוכא
בקרנייה, לאורחא איתו כל
חדא ותדא דוכא בקרנייה
(תענית כה: רש"י).

מאי. מי אמרינן ארבע שדות שסביבותיה לא נשדפו או דלמא
אמר ליה אילו היו זרועות תבואה אף הן נשדפו: זרע אחר מאי.
אם תמלא לומר אפקעתא לאו הפסקה היא משום דלאו כלל
גזירת פורענות התבואה הוא דלמך ליה אילו תבואה הואי אילו
נמי אישתדוף זרע אחר מי הו'

הפסקה: ותגור אומר. מה שמקשקש
מן היולר יעשה ואמי לא נקשמי מן
השמים בתחילת השנה שילימיני
בשעורים אלא במטין: כל שדפויו.
כלל מקום שהן: לתך. מולך: כולכו
ארעסיה. ואפי' ישנן בנקעה אחרת:
היפה שנת שדפון. גבי מוכר בזמן
שהיזבל נהג שאלו מומת לו לגאול
פחות משמי שנים תנן לא צערין
(דף בט:): או שנים כשני אליכו.
שלא ירדו גשמים: אינו עולה לו מן
המגין. שמי שנים: הא איכא תבואה
בדוכסא אפריסי. אע"ג דהוהו כאלא
אישתדוף אמרינן לתא דידה (ומל
דידה) גרס (ב) וסלקין ליה מגרע
מדמים מה שמגיע לשנה אחת כאלו
היו זה פירות: שיש כפן תבואה.
בשום מקום בלחך: אפקעתא
דמלכא. המלך ציטלו מלזרעה והרי
היא כמו שאינה ולא קראה הכתוב
לישראל שנת תבואה: אלא מעשה.
אי כמתן דלימיה: לא טעלה לו בגירוע.
מקדיש שדהו וצא לפדותו שנתן לו
הכתוב פדיון בתחילת היזבל חמשים
שקל כסף (ויקרא ח) ואם אחר היזבל
ותשב לו הכהן וגו' ונגרע מערכך
(סס) שנים שעברו הוא מגרע מן
החשבון כמה שמגיע להם ונותן כמה
שמגיע לשנים הנבואות. וכיון דבשביעית
כמתן דלימיה למה הן נמנות לפחות
את הפדיון דתנן נותן סלע ופונדיון
לשנים הנבואות שזכו החשבון המגיע
לכל שנה כשאלה ממלך חמשים
סלעים למ"ט שנים נמלאו שביעיות
מועילות לגרע הפדיון דאי מלגית
שבע שמיכות וממלך חמשים שקלים
למ"ד שנה מגיע לכל שנה קרוב
לסלע ודינר: למשפט ציה פירי.
הלך סלקא ליה דגבי פדיון שדה
אחזה לא כתיב שני תבואות: לא
שנו. אם מכת מדינה היא מנכה
לו: אבל לא ורעה. הא אשתדוף
רוכא דבאגא לא מנכה ליה: רבי
חנינא בן דוסא במסכת תענית:
פסס

אי הוית חוית לאשתדוף דך הו' משתייר דך מרנפשיך. גבי מוכר
איכא למימר הכי דלפילו
הרי לא נשתייר כלום דנשדף
לשנא קלילא נקט אי נמי

מאי זרע אחר מאי חימי לגבי שעורים כורע
אחר דמי או לא כל העולם כולו בשדפון
ושלו בירקון אי נמי כל העולם כולו בירקון
ושלו בשדפון מאי תיקו אמר ליה זרעה
חימי ואזל הוא זרעה שערי ואשתדוף
רוכא דבאגא ואשתדוף נמי הנה שערי
דליה מאי מי אמרינן דאמר ליה אילו
זרעה חימי הוה נמי משתדפא או דלמא
מצי אומר ליה אילו זרעה חימי הוה מקיים
בי ותגור אומר ויקם לך במסתברא דאמר
ליה אי זרעה חימי הוה מקיים בי ותגור
אומר ויקם לך ועל דרכך נגה אור נשתדפו
כל שדותיו של מחכיר ואשתדוף נמי הא
בהדיהו ולא אשתדוף רוכא דבאגא מאי
מי אמרינן כיון דלא אשתדוף רוכא דבאגא
לא מנכי ליה או דלמא כיון דאשתדוף
כולהו ארעתייה מצי אומר ליה האי משום
לתך דידך הוא דהא משתדפו כל שדותיך
במסתברא דאמר ליה אי משום לתאי דידי
הוה משתייר לי פורתא כדכתיב כי נשארנו
מעט מהרבה נשתדפו כל שדותיו של חוכר
ואשתדוף רוכא דבאגא ואשתדוף נמי הא
בהדיהו מאי מי אמרינן כיון דאשתדוף
רוכא דבאגא מנכי ליה או דלמא כיון
דאשתדוף כולהו ארעתייה מצי אומר ליה
משום לתך דידך הוא דהא משתדפו כל
שדותיך במסתברא דאמר ליה משום לתאך
הוא אמאי הכא נמי נימא ליה אי משום
לתאי דידי הוא הוה משייר לי פורתא דהוה
מקיים בי כי נשארנו מעט מהרבה משום
דאמר ליה אי הוה חוית לאישתיורי לך
מדי הוה משתייר לך מרנפשיך מתיבי
ההיתה שנת שדפון וירקון או שביעית או
שהיו שנים כשני אליהו אינו עולה לו מן
המגין קתני שדפון וירקון דומיא דשנים כשני
אליהו מה שני אליהו דלא הוה תבואה כלל
אף הכא נמי דלא הוה תבואה כלל אבל (ב)
דאיכא תבואה סלקא ליה ולא קאמרינן מכת
מדינה היא אמר רב נחמן בר יצחק שאני
התם דאמר קרא במספר שני תבואות

ימכר לך שנים שיש בהן תבואה בעולם אמר ליה רב אשי לרב כהנא
אלא מעתה שביעית תעלה לו מן המגין דהא איכא תבואה בחוצה לארץ
אמר ליה שביעית אפקעתא דמלכא היא אמר ליה מר זוטרא בריה
דרב מרי לרבינא אלא מעתה שביעית לא תעלה לו מן הגירוע אלמה
תנן הנותן סלע ופונדיון לשנה אמר ליה שאני התם דחויא למיישטחא
בה פירי אמר שמואל לא שנו אלא שזרעה וצמחה ואכלה חגב ואכל לא
זרעה כלל לא דאמר ליה אילו זרעה הוה מקיים בי לא יבשו בעת רעה
ובימי רעבון ישבעו מתיב רב ששת דרועה שהיה רועה והגיה עדרו ובה לעיר
ובה זאב וטרף ובה ארי ודרס אין אומרים אילו היה שם היה מציל אלא אומדין
אותו אם יכול להציל חייב ואם לאו פטור ואמאי נימא ליה אי הוית התם הוה
מקיים בי וגם את הארי גם (את) הדוב הכה עבדך משום דאמר ליה אי הוית
חוית לאיתרחושי לך ניסא הוה איתרחושי לך ניסא כו' חנינא בן דוסא דמתין
עיוזי דובי בקרנייהו ונימא ליה נהי דלניסא רבה לא הוה חוינא לניסא זוטא
חוינא

לא מני למימר הוה מקיים כי ותגור אומר ויקם לך דנשדפא לא היה מקבל הקדוש ברוך
שזרע אם לא שיעשה לו נס ולא קאמר לעיל הוה מקיים כי ותגור אומר אלא לפי

לו א מיי פ"ח מהל'
שכרות הלכה ה פגג
עשין פט טושיע ח"מ סי'
שכב סעף ב:
לו ב ג מיי סס טושיע
סס סעף א:
לח ד מיי פ"ח מהל'
יזבל הלכה י:
לש ה מיי פ"ד מהל'
ערכין הלכה ו:
כ ו מיי פ"ח מהלסג
שכרות הל' ה פגג
עשין פט טושיע ח"מ סי'
שכב סעף ב:
ז ומיי פ"ג מהל' שכרות
הלכה ה טושיע ח"מ סי'
ללא סעף יב וסי' גג
סעף יו:

תורה אור השלם

- 1 ותגור אומר ויקם לך ועל דרכך נגה אור: איוב כב כח
- 2 ויאמרו אל ידמיהו הנביא תפל נא תחנתנו לפניך ותתפל בעדנו אל יז אלהיך בעד כל השארית הזאת כי נשארנו מעט מהרבה כאשר עניך ראות אתנו: ירמיהו מב ב
- 3 במספר שנים אחר היזבל תקנה מאת עמיתך במספר שני תבואות ימכר לך: יריקא כה טו
- 4 לא יבשו בעת רעה ובימי רעבון ישבעו: חזקוני לו ט
- 5 גם את הארי גם הדוב הקה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה באחד מהם כי חרף מערכת אלהים חיים: שמואל א יו לו

וקיימא